

at hero paa Straffetudslen. Dette er imidlertid vistnok en meget alvorlig Indbending mod Forslaget, og det kan vel være, at en Del af den Opposition, som fra Minoritetens Side reistes mod Forslaget, væsentlig hidrører fra Forslagets Mangler i den anførte Retning, i alt Fald er det vist, at flere af Minoritetens Indbendinger ikke vilde kunne gøres gjældende mod mere virksomme Kontrolforanstaltninger. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at der ingenlunde har manglet Strafbestemmelser for at sælge Kjød af syge Dyr for sundt Kjød. Allerede før Straffeloven var Fr. 11te April 1840 § 50 anvendt paa den, som sælger Kjød af et selv-dødt Kreatur uden at gjøre Kjøberen opmærksom paa Forholdet (Høiesterets-Tidende 1866 Pag. 250), og efter Straffelovens Emanation findes der Domme, som paa lignende Forhold anvende § 257 (Høiesterets-Tidende 1869 Pag. 603 — dødsfød Kalb — og 1872 Pag. 498, Hestekjød for Drekjød), § 256 (Høiesterets-Tidende 1870 Pag. 293, Hestekjød for Drekjød) og endog § 251 (Høiesterets-Tidende 1872 Pag. 655). Kunde altsaa Straffetudsel alene gjøre det, vilde Kjøberne ikke blive narrede, og var der Sikkerhed for, at Kjøberne bleve underrettede om de virkelige Forhold, behøvedes den af Sundhedskollegiets Majoritet foreslaaede Besigtigelse ikke eller var i alt Fald mindre fornøden. Men naar Straffetudslen for det bedrageriske Forhold ved at sælge sygt Kjød som sundt ikke er virksom nok til at overvinde Egennyttens, virker den selvfølgelig heller ikke, forsaavidt som den alene skulde fremtvinge en befoelig Besigtigelse, ja det kunde vel endog siges, at Forslaget gav Egennyttens en Præmie, forsaavidt det for den ærlige Sælger lagde en Udgift paa Kjødet og derved bevirkede en Prisforhøielse derpaa, som kom den tilgode, der ikke brød sig om Straffetudslen. Ministeriet tror derfor, at Sundhedskollegiets Flertals Forslag ikke egner sig til at tages til Følge, men tror dog at burde fremhæve af dets Indhold det, at det hviler paa den Forudsætning, at en Besigtigelse af Kjødet, som sker efter Slagtingen eller i alt Fald efter at Indvoldene ikke længer ere tilstede, er uden Betydning, en Anskuelse, som ogsaa maa antages at ligge til Grund for den dissenterende Ytring af en Minoritet ved Arbejderkommissionens Indstilling Nr. 5 (Betrænkningen Pag. 118 Note).

De to næste Forslag, som foreligge, ere Arbejderkommissionens Indstilling Nr. 5 og Slagterforeningens, begge gaaende ud paa, at det ved Lov skal paalægges Kjøbstæderne at være forsynede med offentlige Slagtehus, ved hvis Mellemkomst Kontrollen væsentligst tænkes udøvet. I det man med Hensyn til disse Forslags nærmere Indhold skal tillade sig at henvis-

dels til Kommissionens Betænkning, dels til Bilag 2, og det maa bemærkes, at Ministeriet efter det Resultat, hvortil det ved sine Overveielser er kommet, ikke har troet for Tiden at burde komme ind paa en indgaaende Kritik af denne Ordningens Enkeltheder, skal man som Modgrunde mod begge Forslagene under Get og til Støtte for det afvigende Forslag, man har tilladt sig at stille i dette Lovforslags § 5, tillade sig at yttre Følgende:

Naar Ministeriet ikke har kunnet slutte sig til Tanken om ved Lov at paalægge Kjøbstæder og Handelspladser at anlægge offentlige Slagtehus, og herved efter Arbejderkommissionens formentlige Forudsætning og efter Slagterforeningens udtrykkelige Forslag strax at komme ind paa Slagtetvang i egentlig Forstand, ligger Grunden hertil deri, at man finder Forslagene for vidtgaaende ba a d e ligeoverfor Kommunerne og overfor Slagterne. For Kommunernes Vedkommende er der Tale om en betydelig Byrde, som for mange af dem vil blive meget trykkende. Medens nu Forholdene derhos i forskjellige af de mindste Kjøbstæder vistnok ere saadanne, at det at oprette et offentligt Slagtehus omtrent vil falde sammen med at bygge Slagtehus for en enkelt eller nogle ganske faa Slagtere, — i hvilket Tilfælde det Tilfugtede aabenbart kan naaes ad billigere og hensigtsmæssigere Veie, — ere Forholdene i de store Byer paa den anden Side af den Bestaaffenhed, at der vistnok er Grund til at tvivle, om ikke langvarige Forberedelser og Overveielser maa gaa forud, og det er, naar ikke en bestemt Tidsfrist er sat i Loven, hvilket det neppe er muligt at gjøre, ikke af tilstrækkelig Betydning for Spørgsmaalets Løsning naar det kun i Almindelighed paabydes, at der skal anlægges offentligt Slagtehus. Et saadant Tvangsbud til Kommunerne stemmer heller ikke med, at man lægger den hele øvrige Regulering af endog de vigtigste Sundhedsforanstaltninger i Kommunernes Haand uden positiv Indblanding fra Statens Side. Endelig turde det befrygtes, at man, ved saaledes, uden forudgaaende Erfaringer, at tvinge Kommunerne ind paa en omtrent samtidig Opførelse af Slagtehus, vil faa en Række mindre hensigtsmæssige offentlige Bygninger, medens man, naar Sagen overlades til Frivilligheden under en i alt Fald ikke altsfor trykkende Tilskyndelse, efterhaanden vil faa Slagtehus, der ere blevene frivilligt til, og derfor støttes af Kommunernes Interessser og de Erfaringer, som efterhaanden ville kunne indsamles.

Men ikke mindre anser Ministeriet Forslaget for altsfor vidtgaaende ligeoverfor Slagterne. Sagen vilde stille sig andelede, hvis Spørgs-